ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΤΗΣ 2ας ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1982 [1]

Ἐπιτροπή τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων κατά Βασιλείου τοῦ Βελγίου

«Παράβαση — Παράλειψη θέσεως σέ έφαρμογή ὁδηγίας περί τῆς ἀπαιτουμένης ποιότητος τῶν ὑδάτων ἐπιφανείας πού προορίζονται γιά τήν παραγωγή ποσίμου ὕδατος στά Κράτη μέλη»

Ὑπόθεση 73/81

Περίληψη

Κράτη μέλη — Ὑποχρεώσεις — Ἐκτέλεση ὁδηγιῶν — Παράβαση — Δικαιολογία — Ἀνεπίτρεπτο
(Συνθήκη ΕΟΚ ἄρθρο 169)

Ἕνα Κράτος μέλος δέν δύναται νά ἐπικαλεσθεῖ διατάξεις, τήν ἀκολουθουμένη πρακτική ἤ καταστάσεις τῆς ἐσωτερικῆς ἐννόμου τάξεώς του γιά νά δικαιολογήσει τήν μή τήρηση τῶν ὑποχρεώσεων πού ἀπορρέουν ἀπό τίς κοινοτικές ὁδηγίες.

Στήν ὑπόθεση 73/81,

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ, ἐκπροσωπουμένη ἀπό τόν νομικό της σύμβουλο René-Christian Béraud, μέ ἀντίκλητο τόν Oreste Montalto, μέλος τῆς νομικῆς της ὑπηρεσίας, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg, Λουξεμβοῦργο,

προσφεύγουσα,

κατά

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟΥ ΒΕΛΓΙΟΥ, ἐκπροσωπουμένου ἀπό τόν Robert Hoebaer, διευθυντή τοῦ ὑπουργείου ἐξωτερικῶν, ἐξωτερικοῦ ἐμπορίου καί συνεργασίας γιά τήν ἀνά-

1 — Γλώσσα διαδικασίας: ἡ γαλλική.

πτυξη, μέ τόπο ἐπιδόσεων στό Λουξεμβοῦργο τήν ἕδρα τῆς πρεσβείας τοῦ Βελγίου,

καθ' οὗ,

πού ἔχει ὡς ἀντικείμενο αἴτηση περί ἀναγνωρίσεως τῆς παραβάσεως τῶν ὑποχρεώσεων πού ὑπέχει τό Βασίλειο τοῦ Βελγίου ἐκ τῆς συνθήκης, ἡ ὁποία προκύπτει ἀπό τήν παράλειψη θέσεως σέ ἐφαρμογή ἐντός τῆς ταχθείσης προθεσμίας, τῆς ὁδηγίας 75/440 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 16ης Ἰουνίου 1975, περί τῆς ἀπαιτουμένης ποιότητος τῶν ὑδάτων ἐπιφανείας πού προορίζονται γιά τήν παραγωγή ποσίμου ὕδατος στά Κράτη μέλη (ΕΕ εἰδ. ἔκδ. 25/001, σ. 80),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

συγκείμενο ἀπό τούς J. Mertens de Wilmars, πρόεδρο, G. Bosco, A. Touffait καί O. Due, προέδρους τμήματος, P. Pescatore, Mackenzie Stuart, A. O'Keeffe, T. Koopmans, U. Everling, A. Χλωρό καί F. Grévisse, δικαστές,

γενικός εἰσαγγελεύς: F. Capotorti
γραμματεύς: A. Van Houtte

ἐκδίδει τήν ἀκόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

Τά πραγματικά περιστατικά τῆς ὑποθέσεως, ἡ ἐξέλιξη τῆς διαδικασίας, τά αἰτήματα καθώς καί οἱ ἰσχυρισμοί καί τά ἐπιχειρήματα τῶν διαδίκων, ἔχουν συνοπτικῶς ὡς ἑξῆς:

I — Πραγματικά περιστατικά καί ἔγγραφη διαδικασία

1. Ἡ ὁδηγία 75/440 τοῦ Συμβουλίου τῆς 16ης Ἰουνίου 1975, στηριζομένη συγχρόνως στά ἄρθρα 100 καί 235 τῆς συνθήκης ΕΟΚ, ἀποβλέπει ἀφ' ἑνός μέν στήν κατάργηση τῶν διαφορῶν μεταξύ τῶν νομοθεσιῶν τῶν Κρατῶν μελῶν, σχετικά μέ τήν ἀπαιτουμένη ποιότητα τῶν ὑδάτων ἐπιφανείας πού προορίζονται γιά τήν παραγωγή ποσίμου ὕδατος, οἱ ὁποῖες ἐνδέχεται νά δημιουργήσουν ἄνισες συνθῆκες ἀνταγωνισμοῦ καί νά ἔχουν γιά τόν λόγο αὐτόν ἄμεση ἐπίπτωση στήν λειτουργία τῆς κοινῆς ἀγορᾶς, ἀφ' ἑτέρου δέ στήν πραγματο-

ποίηση, μέ εὐρύτερη κανονιστική ρύθμιση, ἑνός ἀπό τούς στόχους τῆς Κοινότητος στόν τομέα τῆς προστασίας τοῦ περιβάλλοντος καί τῆς βελτιώσεως τῆς ποιότητος ζωῆς.

Κατά τό ἄρθρο 10 τῆς ὁδηγίας, «τά Κράτη μέλη θέτουν σέ ἰσχύ τίς ἀναγκαῖες νομοθετικές, κανονιστικές καί διοικητικές διατάξεις γιά νά συμμορφωθοῦν μέ τήν παροῦσα ὁδηγία ἐντός προθεσμίας δύο ἐτῶν ἀπό τῆς κοινοποιήσεώς της. Περί τούτου ἐνημερώνουν ἀμέσως τήν Ἐπιτροπή».

Ἡ ὁδηγία ἐκοινοποιήθη στό Βασίλειο τοῦ Βελγίου τήν 18η Ἰουνίου 1975 καί ἡ ἐν λόγω προθεσμία ἐξέπνευσε τήν 18η Ἰουνίου 1977.

Ὅμως, κατά τήν ἐν λόγω ἡμερομηνία, οἱ διατάξεις προσαρμογῆς τοῦ ἐσωτερικοῦ δικαίου δέν εἶχαν ἀκόμη θεσπισθεῖ ἀπό τό Βασίλειο τοῦ Βελγίου καί, ἐν πάση περιπτώσει, καμμία σχετική πληροφορία δέν εἶχε περιέλθει στήν Ἐπιτροπή.

2. Ἡ Ἐπιτροπή, μέ ἐπιστολή τῆς 9ης Ἰανουαρίου 1979, ἐκάλεσε τήν βελγική κυβέρνηση, σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 169 πρῶτο ἐδάφιο τῆς συνθήκης, νά παρουσιάσει τίς παρατηρήσεις της ἐντός προθεσμίας δύο μηνῶν.

Μέ ἐπιστολή τῆς 13ης Ἰουλίου 1979, ἡ μόνιμη ἀντιπροσωπεία τοῦ Βελγίου, ἄν καί ἐπληροφόρησε τήν Ἐπιτροπή γιά τίς ἤδη ὑφιστάμενες στήν βελγική νομοθεσία διατάξεις στόν τομέα τῆς προστασίας τῆς ποιότητος τῶν ὑδάτων, ἐτόνισε ὅτι ἡ ἐφαρμογή τῆς ὁδηγίας προσέκρουε στήν ἀβεβαιότητα ὡς πρός τήν ἀκριβή ἐξέλιξη τῶν ἁρμοδιοτήτων πού θά προκύψει ἀπό τήν μεταρρύθμιση τῶν θεσμικῶν δομῶν τῆς χώρας, ἐξέθετε δέ καί τήν σημαντική καθυστέρηση πού συσσωρεύεται στό κοινοβούλιο, τό ὁποῖο εὑρίσκεται σέ ἀδυναμία νά συνεχίσει τίς ἐργασίες του, ἐπί πολλές ἑβδομάδες.

Τήν 23η Ἰουλίου 1979, ἡ Ἐπιτροπή ἐξέδωσε τήν ἠτιολογημένη γνώμη πού προβλέπεται ἀπό τό ἄρθρο 169 πρῶτο ἐδάφιο τῆς συνθήκης. Ἡ γνώμη αὐτή διαπιστώνει ὅτι «μή θεσπίζοντας τίς ἀναγκαῖες νομοθετικές, κανονιστικές καί διοικητικές διατάξεις πρός συμμόρφωσή του μέ τήν ὁδηγία 75/440/ΕΟΚ τοῦ Συμβουλίου, τῆς 16ης Ἰουνίου 1975, περί τῆς ἀπαιτουμένης ποιότητος τῶν ὑδάτων ἐπιφανείας πού προορίζονται γιά τήν παραγωγή ποσίμου ὕδατος στά Κράτη μέλη, τό Βασίλειο τοῦ Βελγίου παρέβη τίς ὑποχρεώσεις πού τοῦ ἐπιβάλλονται δυνάμει τῆς ἐν λόγω ὁδηγίας». Ἡ ἠτιολογημένη γνώμη διεβιβάσθη στήν βελγική κυβέρνηση, τήν 27η Ἰουλίου 1979, τήν καλοῦσε δέ νά συμμορφωθεῖ πρός τούς ὅρους της ἐντός προθεσμίας δύο μηνῶν.

Τήν 1η Αὐγούστου 1979, ἡ μόνιμη ἀντιπροσωπεία τοῦ Βελγίου ἐγνώρισε τήν λήψη τῆς ἠτιολογημένης γνώμης. Μέ ἐπιστολή τῆς 14ης Νοεμβρίου 1979, ὁ ὑπουργός δημοσίας ὑγείας καί περιβάλλοντος τοῦ Βελγίου ἐζήτησε συμπληρωματική προθεσμία ἑνός ἔτους γιά τήν ἐνσωμάτωση τῆς ὁδηγίας στήν ἐσωτερική ἔννομη τάξη λόγω τῆς συντελουμένης θεσμικῆς μεταρρυθμίσεως, ἡ ὁποία παραχωροῦσε, τουλάχιστον ἐν μέρει, ἁρμοδιότητα στίς περιφέρειες γιά νά ἀσκήσουν τήν πολιτική ἐπί τοῦ ὕδατος.

Ἐπειδή ἡ Ἐπιτροπή διεπίστωσε ὅτι μετά παρέλευση πλέον τῶν δεκαέξι μηνῶν ἀπό τήν τελευταία αὐτή ἐπιστολή, δέν εἶχαν ἀκόμη θεσπισθεῖ οἱ διατάξεις προσαρμογῆς τοῦ ἐσωτερικοῦ δικαίου πρός τήν ὁδηγία, ἤσκησε τήν παροῦσα προσφυγή, ἡ ὁποία ἐπρωτοκολλήθη στήν γραμματεία τοῦ Δικαστηρίου τήν 6η Ἀπριλίου 1981.

Τό Δικαστήριο, κατόπιν ἐκθέσεως τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ καί μετ' ἀκρόαση τοῦ γενικοῦ εἰσαγγελέως, ἀπεφάσισε τήν ἔναρξη τῆς προφορικῆς διαδικασίας χωρίς προηγουμένη διεξαγωγή ἀποδείξεων.

II — Αἰτήματα τῶν διαδίκων

Ἡ *Ἐπιτροπή* ζητεῖ ἀπό τό Δικαστήριο:

1. νά κρίνει ὅτι τό Βασίλειο τοῦ Βελγίου, μή θεσπίζοντας ἐντός τῆς προβλεπομένης προθεσμίας τίς ἀναγκαῖες διατάξεις γιά τήν συμμόρφωσή του πρός τήν ὁδηγία 75/440 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 16ης Ἰουνίου 1975, περί τῆς ἀπαιτουμένης ποιότητος τῶν ὑδάτων ἐπιφανείας πού προορίζονται γιά τήν παραγωγή ποσίμου ὕδατος στά Κράτη μέλη, παρέβη τίς ἐκ τῆς συνθήκης ΕΟΚ ὑποχρεώσεις του·

2. νά καταδικάσει τό καθ' οὗ στά δικαστικά ἔξοδα.

Τό *Βασίλειο τοῦ Βελγίου* δέν διετύπωσε ρητῶς κανένα αἴτημα.

III — Ἰσχυρισμοί τῶν διαδίκων

Ἡ Ἐπιτροπή ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ δεσμευτικός χαρακτήρας τῶν ὁδηγιῶν συνεπάγεται γιά τά Κράτη μέλη τήν ὑποχρέωση νά τηροῦν τίς προθεσμίες πού τάσσουν οἱ ὁδηγίες γιά τήν θέσπιση τῶν διατάξεων προσαρμογῆς τοῦ ἐσωτερικοῦ δικαίου. Σύμφωνα μέ τήν ἤδη παγία νομολογία τοῦ Δικαστηρίου, ἡ ὁποία ἐδημιουργήθη κυρίως μέ τίς ὑποθέσεις 52/75 (Rec. 1976, σ. 277), 10/76 (Rec. 1976, σ. 1359), 163/70 (Rec. 1979, σ. 771), 42 καί 43/80 (μή εἰσέτι δημοσιευθεῖσες), ἡ τήρηση τῶν διατάξεων τῆς συνθήκης ἤ τοῦ παραγώγου κοινοτικοῦ δικαίου δέν πρέπει νά ἐξαρτᾶται ἀπό δυσκολίες πού ἀνακύπτουν ἀπό τήν τροποποίηση τῆς κατανομῆς τῶν ἁρμοδιοτήτων μεταξύ τῆς κεντρικῆς ἐξουσίας καί τῶν περιφερειακῶν ἤ τοπικῶν συλλογικῶν ὀργάνων. Ὑφίσταται παράβαση τῆς συνθήκης ἀπό ἕνα Κράτος μέλος, ὁποιο καί ἄν εἶναι τό κρατικό ὄργανο, οἱ πράξεις ἤ οἱ παραλείψεις τοῦ ὁποίου κατέληξαν στήν μή ἐκτέλεση τῆς ὑποχρεώσεως. Ἐν προκειμένῳ, ἡ παράβαση τοῦ Βελγίου ἐπιβεβαιοῦται ἀπό τήν ἔλλειψη ἐπακριβῶν λεπτομερειῶν ὡς πρός τίς προθεσμίες ἐντός τῶν ὁποίων οἱ βελγικές ἀρχές θά εἶναι σέ θέση νά θεσπίσουν τίς ἀναγκαῖες διατάξεις γιά τήν θέση σέ ἐφαρμογή τῆς ὁδηγίας.

Ἡ βελγική κυβέρνηση παραδέχεται ὅτι, κατά τήν νομολογία τοῦ Δικαστηρίου, ἕνα Κράτος μέλος δέν δύναται νά ἐπικαλεσθεῖ ἐσωτερικές δυσχέρειες γιά νά δικαιολογήσει τήν μή τήρηση τῶν ταχθεισῶν γιά τήν ἐκτέλεση τῶν ὁδηγιῶν προθεσμιῶν. Τονίζει, ὅμως, ὅτι ἡ ἐξαιρετική κατάσταση τήν ὁποία ἀντιμετωπίζει πρέπει νά ληφθεῖ ὑπ' ὄψη ἀπό τίς κοινοτικές ἀρχές στό μέτρο πού ἡ παράλειψή της ὀφείλεται σέ ἀδυναμία θεσπίσεως νέων κανόνων πρίν ἀπό τήν λειτουργία τῶν ἁρμοδίων διοικητικῶν ὀργάνων πού θά προέλθουν ἀπό τήν θεσμική μεταρρύθμιση.

IV — Προφορική διαδικασία

Οἱ διάδικοι ἀγόρευσαν στήν συνεδρίαση τῆς 12ης Νοεμβρίου 1981.

Ὁ γενικός εἰσαγγελεύς ἀνέπτυξε τίς προτάσεις του στήν συνεδρίαση τῆς 2ας Δεκεμβρίου 1981.

Σκεπτικό

1 Μέ δικόγραφο, πού κατέθεσε στήν γραμματεία τοῦ Δικαστηρίου τήν 6η Ἀπριλίου 1981, ἡ Ἐπιτροπή τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων ἤσκησε, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 169 τῆς συνθήκης ΕΟΚ, προσφυγή μέ τήν ὁποία ζητεῖται νά ἀναγνωρισθεῖ ὅτι τό Βασίλειο τοῦ Βελγίου, παραλείποντας νά θεσπίσει, ἐντός τῆς ταχθείσης προθεσμίας, τίς ἀναγκαῖες διατάξεις γιά τήν συμμόρφωσή του πρός τήν ὁδηγία 75/440 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 16ης Ἰουνίου 1975, περί τῆς ἀπαιτουμένης ποιότητος τῶν ὑδάτων ἐπιφανείας πού προορίζονται γιά τήν παραγωγή ποσίμου ὕδατος στά Κράτη μέλη (ΕΕ εἰδ. ἔκδ. 15/001, σ. 80) παρέβη τίς ὑποχρεώσεις πού ὑπέχει ἐκ τοῦ ἄρθρου 189 τρίτο ἐδάφιο τῆς συνθήκης.

2 Δυνάμει τοῦ ἄρθρου 10 τῆς ὁδηγίας, τά Κράτη μέλη ὑπεχρεοῦντο νά θέσουν ἐν ἰσχύι τά ἀναγκαῖα πρός συμμόρφωση μέτρα ἐντός προθεσμίας δύο ἐτῶν ἀπό τῆς κοινοποιήσεώς της, ἡ δέ προθεσμία αὐτή ἐξέπνευσε, ἐν προκειμένω, τήν 18η Ἰουνίου 1977.

3 Ἡ βελγική κυβέρνηση δέν ἀμφισβητεῖ τό ὅτι δέν συνεμορφώθη πρός τήν ἐν λόγω ὑποχρέωση. Ἄν καί ἡ ἀνωτέρω κυβέρνηση ἐζήτησε ἀπό τό Δικαστήριο «νά σημειώσει ὅτι ἡ ἐν λόγω ὁδηγία ἀπετέλεσε ἀντικείμενο ἐπί μέρους μέτρων ἐκτελέσεως», ἀπό τίς διευκρινήσεις πού ἡ ἴδια ἔδωσε στήν συνέχεια προκύπτει ὅτι τά μέτρα πού ἔλαβε δέν εἶχαν ὡς ἀντικείμενο τήν θέση σέ ἐφαρμογή τῆς ὁδηγίας 75/440 τοῦ Συμβουλίου.

4 Ἡ βελγική κυβέρνηση δικαιολογεῖ κυρίως τήν παράλειψή της λόγω τοῦ ὅτι εὑρίσκονται ἐν ἐξελίξει σημαντικές θεσμικές μεταρρυθμίσεις, οἱ ὁποῖες, ἰδίως στόν τομέα τῆς ὁδηγίας γιά τήν ὁποία πρόκειται, κατανέμουν ἐξουσίες καί ἁρμοδιότητες μεταξύ ἐθνικῶν καί περιφερειακῶν ὀργάνων. Γιά ὅσο χρονικό διάστημα τά νέα ὄργανα δέν θά εἶναι ἀκόμη σέ θέση νά ἀσκήσουν τίς ἐξουσίες τους, ἡ ὁδηγία δέν θά δύναται νά τεθεῖ σέ ἐφαρμογή.

5 Οἱ ἐν λόγω περιστάσεις, ἄν καί δύνανται νά ἐξηγήσουν τήν δυσχέρεια ἐφαρμογῆς τῆς ὁδηγίας, δέν δύνανται νά ἄρουν τήν παράβαση, ἡ ὁποία ἀποδίδεται στό Βασίλειο τοῦ Βελγίου. Κατά τήν παγία νομολογία τοῦ Δικαστηρίου, ἕνα Κράτος μέλος δέν δύναται νά προβάλει διατάξεις, πρακτική ἤ καταστάσεις τῆς

ἐσωτερικῆς του ἐννόμου τάξεως γιά νά δικαιολογήσει τήν μή τήρηση ὑποχρεώσεων πού ἀπορρέουν ἀπό κοινοτικές ὁδηγίες.

6 Ἐνδείκνυται ἐξ ἄλλου νά σημειωθεῖ ὅτι, προκειμένου νά ληφθεῖ ὑπ' ὄψη ἡ προβαλλομένη ἀπό τήν κυβέρνησή του ἐξαιρετική κατάσταση, ὁ θέλγος ὑπουργός δημοσίας ὑγείας καί περιβάλλοντος εἰς ἀπάντηση τῆς διαβιβασθείσης αἰτιολογημένης γνώμης, πού προβλέπεται ἀπό τό ἄρθρο 169 ἐδάφιο πρῶτο τῆς συνθήκης, ἐζήτησε ἀπό τήν Ἐπιτροπή, τήν 14η Νοεμβρίου 1979, νά χορηγήσει στό Βασίλειο τοῦ Βελγίου συμπληρωματική προθεσμία ἑνός ἔτους γιά νά λάβει τά ἀναγκαῖα πρός ἐκτέλεση τῆς ὁδηγίας μέτρα ἐσωτερικοῦ δικαίου, τά ὁποῖα ἔπρεπε νά ἔχουν τεθεῖ σέ ἰσχύ ἀπό τόν Ἰούνιο 1977, καί ὅτι στήν πραγματικότητα μόλις τήν 6η Ἀπριλίου 1981 ἡ Ἐπιτροπή προσέφυγε στό Δικαστήριο, κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 169 ἐδάφιο 2 τῆς συνθήκης.

7 Πρέπει, ἐπομένως, νά ἀναγνωρισθεῖ ὅτι τό Βασίλειο τοῦ Βελγίου, μή θεσπίζοντας ἐντός τῆς ταχθείσης προθεσμίας, τίς ἀναγκαῖες διατάξεις γιά νά συμμορφωθεῖ πρός τήν ὁδηγία 75/440 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 16ης Ἰουνίου 1975, παρέβη τίς ὑποχρεώσεις πού ὑπέχει ἐκ τῆς συνθήκης.

Ἐπί τῶν δικαστικῶν ἐξόδων

8 Κατά τό ἄρθρο 69 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας, ὁ ἡττηθείς διάδικος καταδικάζεται στά δικαστικά ἔξοδα, ἐφ' ὅσον ὑπῆρχε σχετικό αἴτημα. Ἐπειδή τό καθ' οὗ ἡττήθη, πρέπει νά καταδικασθεῖ στά δικαστικά ἔξοδα.

Διά ταῦτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

κρίνει καί ἀποφασίζει:

1) Τό Βασίλειο τοῦ Βελγίου, μή θεσπίζοντας ἐντός τῆς ταχθείσης προθεσμίας τίς ἀναγκαῖες διατάξεις γιά νά συμμορφωθεῖ πρός τήν ὁδηγία 75/440 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 16ης Ἰουνίου 1975, περί τῆς ἀπαιτουμένης

ποιότητος τῶν ὑδάτων ἐπιφανείας πού προορίζονται γιά τήν παραγωγή ποσίμου ὕδατος στά Κράτη μέλη (ΕΕ εἰδ. ἔκδ. 15/001, σ. 80), παρέβη τίς ὑποχρεώσεις πού ὑπέχει ἐκ τῆς συνθήκης.

2) Καταδικάζει τό καθ' οὗ στά δικαστικά ἔξοδα.

	Mertens de Wilmars	Bosco	Touffait
Due	Pescatore	Mackenzie Stuart	O'Keeffe
Koopmans	Everling	Χλωρός	Grévisse

Ἐδημοσιεύθη σέ δημοσία συνεδρίαση στό Λουξεμβοῦργο τήν 2α Φεβρουαρίου 1982.

Ὁ γραμματεύς

A. Van Houtte

Ὁ προεδρεύων

G. Bosco

πρόεδρος τοῦ πρώτου τμήματος

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ FRANCESCO CAPOTORTI

(6λ. ὑπόθεση 68/81, σ. 159)